

Л. Дж. Шен и
Паркър Хънтингтън

МОЯТА
МРАЧНА
СТРАСТ

Превод от английски
Албена Радославова

 ciela

Преди да започнете, искаме да ви благодарим, че проявявате интерес към Зак и Фароу. Обичаме да се шегуваме, че те са точно като нас двете – сблъсък на култури, който по някаква причина се оказва успешен. Никоя от нас не е писала досега книга като тази. Дори възможността да го направим е привилегия.

Аз (Паркър) никога не си бях и помисляла, че ще имам възможност да представя пред света своята култура, още по-малко през призмата на една любовна история. Аз съм наполовина вьетнамка и наполовина китайка. Отраснах заобиколена от прекрасното ми, откачено и много сплотено семейство в Ориндж Каунти и в богатия регион около Вашингтон, включващ окръг Колумбия и части от щатите Мериленд и Вирджиния. Много от нещата в „Моята мрачна страст“ са базирани върху лични изживявания – луди, пристрастяващи и почти невероятни. Нямам търпение да споделя с вас някои кратки моменти от живота си. Лий, ти си светица, защото се съгласи да напишеш тази книга с мен и да изслушаш безкрайните ми монолози, посветени на моето детство.

Като стана дума за мен (Лий) – аз се наслаждавах на всяка секунда от писането на тази книга с най-добрата ми приятелка. Романът ни е упадъчен, преливащ от разкошни закачки и отражение на дружбата ми с Паркър. (Около един процент от разговорите ни са по работа. Останалите деветдесет и девет процента се въртят около храната и семействата ни.) По отношение на писането: с Паркър сме като брачни партньори. Като се има предвид, че сред американците от азиатски произход

процентът на разводите е само 12,4%, има голям шанс да останем заедно до живот.

Толкова много от нещата, които харесваме у Зак и Фей, възникнаха в резултат на всекидневните ни разговори. А сега ще приключвам това встъпление, за да можете да се гмурнете в историята.

Приятно четене!

Хохо,

Паркър и Лий

(П. П. И да знаете, че лелята е истинска. Както и историята с откраднатата кола. Не можех да повярвам, когато Паркър ми показа доказателствата. ИСКАМ ДА ИМАМ СЕЛЕСТ В ЖИВОТА СИ. Лий)

„Дори чудесата отнемат време“

Феята кръстница,

„Пепеляшка“

Пролог

Зак

Баща ми винаги казваше, че хората са хартията, а спомениите – мастилото. Дори не подозирах, че моята книга ще бъде първо потопена в катран, а после – разкъсана.

Отраснах под крилото на щедър баща. Пари. Известно име. Любов. Здрава ценностна система и още по-здрав комплект зъби. Той ми даде всичко.

Но кое бе най-ценното, което ми подари? Живота си.

Зак на дванайсет

Както става обикновено с бедствията, най-лошият ден в живота ми започна съвсем невинно. Татко и аз се возехме на задната седалка на неговото „Бентли Флаинг Спър“, а шофьорът ни се провираше между лентите за движение в отчаян опит да напредне в натоварения трафик. В ушите ми отекваше безспирният писък на клаксоните. Небето се изливаше над нас. Поройният дъжд ни следваше от момента, в който напуснахме аукционната къща. По радиото, надутото толкова силно, че не успях да си чуя мислите, звучеше „Bookends“ на Саймън и Гарфънкъл.

С тила си чувствах впития поглед на баща ми, докато замъглявах с дъха си прозореца на колата, за да рисувам саби по него.

– Трябва да ти намерим хоби – въздъхна той.

– От хобитата не се печели. Затова са хобита. – Нарисувах пръсти, стиснали дръжката на сабята, и капки кръв, които се отцеждат от върха ѝ. – Освен това аз си имам хобита.

Шофьорът на предната седалка се изсмя и даде сигнал за завой наляво.

– Имаш таланти – поправи ме татко. – Това, че те бива в нещо, не означава, че то те прави щастлив. А и да лентяйстваш цяло лято, докато чакаш най-добрият ти приятел да се върне, не е хоби.

Този скапан Ромео Коста. Един ден просто си вдигна багажа и замина. Даже не ми каза „довиждане“. Първо отиде да учи в Италия. А сега беше на някакъв тъп летен лагер, на който баща му го накара да иде. Като се върна от Европа, беше напълно изкукал. Сега сигурно щеше да се прибере с изпилен мозък.

Погледнах татко и примигнах:

– А защо трябва нещата, които върша, да ме правят щастлив?

Крайчетата на устните му се извиха в мека усмивка. Беше огромен. Или може би само така ми се струваше, защото още не се бях издължил достатъчно. Изпълваше цялата задна седалка с тялото си. С присъствието си. С ониксовата си коса и бръчките от смях в ъгълчетата на очите си. И със страшния белег на челото, който получи, докато придружаваше група малки скаути. Един орел се бе опитал да ме отнесе и той бе успял да ме отскубне от ноктите му в последната секунда, но се бе спънал в шезлонг и си бе разцепил главата.

Татко почука с пръст по слепоочието ми.

– Защото, ако не можеш да оцениш пътуването, как ще се насладиш на крайната цел?

– Не е ли *смъртта* крайната цел на живота? – Втренчих поглед в него, за да не виждам как рисунката ми се изпарява заедно с конденза от стъклото на прозореца.

Той се разсмя:

– Твърде си умен за твое добро.

– Това не значи „не“ – прошепнах аз, като едва се въздържах да не запуша уши, за да избегна звука на клаксоните и на плющенето на дъжда.

– Целта е семейството. Любовта. Да намериш своето собствено място в света.

Бръснах една вейка, която бе залепнала отстрани на маратонките ми.

– Ти притежаваш много места.

– Но само в едно от тях се чувствам у дома. Там, където сте ти и майка ти.

Изгледах го, сбърчил чело.

– Че какво толкова сме сторили, за да те направим щастлив?

– Съществуваме, глупчо. Това ми е достатъчно.

Изтегнах се на седалката, като почуквах по коляното си, отегчен до немай-къде.

– Щом те правим толкова щастлив, защо непрекъснато купуваш разни неща, за да си доставяш удоволствие?

– Изкуството не е *разни неща*. – Той сложи ръка върху моята, за да ме спре да потропвам по коляното си. – Това е материален израз на душата на твореца. А душите са безценни, Зак. Опитвай се да опазиш своята на всяка цена.

Наведох се по-близо до него, приковал поглед в кади-фената кесия между нас.

– Може ли да го видя.

– Не и преди рождения си ден.

– За мен ли е?

– Няма да можеш да го разнасяш наоколо. Опасно е.

– Още по-добре. – Потрих ръце и насочих вниманието си към резбованата на ръка кутия, сгушена между дланите му. – А това какво е?

Тъкмо бяхме ходили да приберем плячката от яростното наддаване, което татко бе спечелил по време на аукцион за антики. Добре де, татко я бе прибрал. Аз останах в

колата да редя кубче на Рубик, докато той минаваше през целия сложен процес на идентификация и верификация. Изобщо не се интересувах от изкуство. Татко бе прекарал последните дванайсет години в опити да ми налее някакви знания с надеждата, че ще попия поне малко от неговата страст. Пълен провал. Можех да разисквам предимствата на стила гун би пред картините, рисувани с преливащо се мастило, но не бях в състояние да се насиля да дам пет пари за някакви си линии върху хартия.

Понякога тайно си мечтаех да имам баща като този на Ромео. Той му позволяваше да пипа автомати и ръчни гранати. Ром дори знаеше как се кара *танк*. На това му се вика фукня.

Татко вдигна тежкия капак и хлъзна кутията към мен.
– Подарък за рождения ден на майка ти.

Сгущен между облицованите със сатен стени, лежеше кръгъл нефритен медальон с резбована лъвска глава. Около заоблената неправилна форма бе увита червена корда с нанизани мъниста, която завършваше с несъразмерно голям китайски възел на вечността и двойка пискюли. Цели два милиона за това? Мама никога нямаше да си го сложи. Възрастните понякога вземаха изключително тъпи решения. Татко ги наричаше импулси и твърдеше, че са типични за човешката природа. Може би на мен ми липсваше човечност, защото нищо не можеше да ме развълнува чак толкова много. Аз винаги премислях нещата внимателно и не жадувах за нищо. Дори за бонбони.

Отпуснах се назад на седалката.

– Прилича на парче мухлясало сирене, оставено в кутията за обяд в шкафчето на Оливър.

Другият ми най-добър приятел имаше хигиената на див глиган. Макар че подобно сравнение не беше справедливо спрямо глигана, защото на него не му се предоставяше възможност да се къпе всеки ден.

– Ша хаизи. – *Глураво дете.* Татко ме плесна по главата отзад и се позасмя. – Един ден ще се научиш да цениш красивите неща.

Дъждът се усили и започна да чука по прозорците, сякаш се молеше да го пуснем да влезе. Жълти и червени светлини проблясваха, изкривени от мокрите стъкла. Клаксоните звучаха все по-пронизително.

Почти пристигнахме.

– Сигурен ли си, че на мама ще ѝ хареса? – Потърках носа си в ръкава на ризата. – Прилича на едно, дето Селест ай ѝ го купи преди години. – Бях сигурен, че леля беше купила въпросното бижу от магазин за сувенири на летището на тръгване от Шанхай.

– Много ще ѝ хареса. – Пръстът на татко закръжи във въздуха над очертанятията на медальона, но без да го докосва. – Жалко, че през януари ми се наложи да летя до Сиан. Докато разбера, че са включили и другия медальон в търга във Вашингтон, някой вече го беше купил.

– И друг ли има? – Този път нарисовах върху стъклото октопод. Разтърсваният от бурята Потомак се нижеше покрай нас, а аз почти не внимавах в разговора. Още няколко километра и щяхме да завием по алея „Черният принц“. – Това не намалява ли стойността на една антика?

– Понякога. Но в този случай медальоните са били изработени в комплект и са принадлежали на двама нещастни влюбени от епохата на династията Сун.

Наострих уши. Най-сетне стигнахме до интересната част.

– Какво се случило с тях? Отсекли им главите?

– *Зак!*

– О, разбира се. – Щракнах с пръсти и прокарах показалец пред гърлото си. – По онова време най-страшното наказание е било смърт чрез хиляда разреза. Ръцете им сигурно са били *одрани*.

Татко разтърка слепоочията си и се взря в мен с лека усмивка.

– Приключи ли?

– Не. Когато са режели носовете на хората без упойка, те веднага ли са умирали, или са чакали да им изтече кръвта? Как мислиш? – Задръстването се отприщи и колата набра скорост. *Най-после.*

– Закари Сун, направо е невероятно, че си мой син...

Внезапно прозвучал рев на клаксон удави думите му. Дъжда. Целия свят. Гласът на татко секна и той разтвори широко очи. Колата рязко зави встрани, сякаш се опитваше да избегне сблъсък. Татко захвърли кутията и се метна към мен, обви ръце около тялото ми и ме притисна болезнено. Прилепи ме към седалката. По лицето му пробяга ослепителната светлина на нечий фарове.

Бентлитото се преобърна настрани и се приземи върху покрива си. Той продължаваше да е върху мен. Да ме закриля. Всичко стана толкова бързо. Шумният, пронизващ екот. И последвалата болка. Болеше ме едновременно всичко и нищо конкретно. Бях безчувствен, но ме разкъсваше агония. Започнах да мигам бързо, сякаш това щеше да ми възвърне слуха и зрението.

– Добре си, Закари. Не си ранен. – Четях думите по устните му. Лицето му бе на сантиметри от моето. Цялото му тяло се тресеше. Очите му се люшкаха в пространството между нас. Той ги затвори и пое дъх на пресекулки.

– Уо као.

Не можех да повярвам. Той изруга. Татко *никога* не ругаше.

Нещо лепкаво и тъмно падна от татко върху крака ми. Опитах се да го изтърся.

Кръв.

Беше кръв.

Татковата кръв.

И тогава го видях. Градинско гребло го беше пронизало през корема и го бе заковало за вратата. Зъбците му опираха в стомаха ми и ме драскаха. Глътнах си корема и се опитах да дишам така.

Започнах бързо да мигам с надеждата, че кошмарът ще изчезне. Погледът ми падна върху окървавеното лице на татко. От него като бодли на таралеж стърчаха забити късчета стъкло. Всичко тънеше в кръв. Стичаше се по слепоочията му, от белега на челото му до брадичката. Кръвта му – топла, металическа, миризлива, лепкава – попиваше в дрехите ми, кожата ми, косата ми. Искях да се махне. Искях да пищя. Устните му отново се раздвижиха, но този път не долових нищо от казаното заради пищенето в ушите ми.

Не те чувам – произнесох аз безгласно. Кажу отново.

Опитах се да се раздвижа, да докосна челото му, да спра кървенето, но той бе твърде тежък, а аз трябваше да си държа корема глътнат, за да не ме разкъса греблото.

Червената кесия.

Опитах се да я взема и протегнах ръка колкото може повече. Греблото проби дупка в кожата ми, но успях да докопам кесията и изтърсих съдържанието. Нож. Обвих пръсти около дръжката и се опитах да срежа предпазния си колан. Раздрах го отстрани, но от това нищо не се промени. Все така не можех да помръдна.

– Хенри! – Опитах се да извикам името на шофьора ни.

Никакъв отговор.

Погледнах над дясното си рамо и видях главата на Хенри върху спуканата въздушна възглавница. Челото му притискаше клаксона и оттам идваше непрекъснатият пронизващ вой. Разбрах, че е мъртъв, дори без да виждам дали кърви. Приличаше на безжизнена кукла, а зениците му бяха черни и неподвижни.

Устните на татко отново се задвижиха. Очите му ме молеха да го чуя. Аз исках, наистина исках, но единственото, което чувах, беше клаксонът.

Една сълза се откъсна от татковата буза и капна върху моята. От гърлото ми се изтръгна съскащ звук, сякаш сълзата ме бе опарила. Татко *никога* не плачеше. Устните му се движеха все по-бавно, а тялото му продължаваше да покрива моето. И да ме пази от случващото се или от онава, което вече се бе случило. Двамата бяхме притиснати в клетка от изкривена стомана. Нямаше никакъв начин да се измъкна изпод него.

Успях да стисна едната си длан в юмрук, сграбчил ризата му, преди той да се срути върху мен. С другата все така стисках ножа. Ръцете ми трепереха от тежестта. Очите на татко бяха отворени, но аз знаех, че вече не е жив. Душата му бе отлетяла. И най-после разбрах какво имаше предвид, когато каза, че душата е безценна.

Сетивата ми се възвръщаха едно по едно като струйки дъжд.

Първо слухът.

– Има ли там още някого?

– Едно дете.

– Живо ли е?

– Мамка му... Съмнявам се. Камионът ги е връхлетял с пълна скорост. Не са имали никакъв шанс.

След това рецепторите на кожата ми.

Татко беше студен. Толкова студен. Твърде студен. Знаех какво означава това. Част от стопената плът на лицето му се откъсна и падна върху гърдите ми. И да беше топла, не успях да я почувствам. Разтреперах се целият, стиснах здраво очи и се опитах да преборя жлъчката, която се надигаше в гърлото ми. Все така не смеех да отпусна стомаха си.

Махни се от мен. Не искам да чувствам смъртта ти. Не искам да чувствам нищо.

Най-накрая се завърна способността ми да говоря.

– Жив – изграчих аз, докато слушах как хората ръмжат, пъшкат, крещят и се опитват да обърнат колата. – Жив съм.

Но не се чувствах жив.
– Дръж се, приятелче! – извика някой. – Ще те извадим. Ще ни отнеме известно време, окей?
– Окей.
Не беше окей. Нищо не беше окей.
Стиснах устни и се заслушах какво говорят.
– Чакай. Това не е ли...?
– Да. Бо Сун. *Самият* Бо Сун. – Тишина. – Маmicцата му.
– Какво сега...?
– Ще трябва да го изрежат, за да стигнат до детето. Нанизал се е на греблото през разтопения метал.
– По дяволите. Горкото дете.

Глава 1

Фароу

Чух, че фризьорката ѝ имала по-малко последователи в Инстаграм от нея самата. – Таби млясна с дъвката си на задната седалка на мерцедеса *GLE*. – А тя да има-няма четири хиляди. В смисъл що направо не извика някой от топлата витрина на супера да ѝ направи косата и да се свършва.

– Влаци се с тоя перчем, сякаш е 1999 г. И никой не смее да ѝ каже, че бретон на къдрава коса не върви – изхихика Реджи. – А балеажът ѝ направо бие на оранжево.

Представям ви Табита и Реджина Балантайн, дами и господа. Доведените ми сестри. Взети заедно, двете плюят достатъчно отрова, за да затрият жителите на един гъсто-населен остров.

Мащехата ми Вира изчурулика от мястото си зад волана:

– Стига, момичета. Не е хубаво да се говори така. – Думите ѝ не се връзваха със злобния ѝ кикот. – Силвия е мило момиче. Малко грозничка, но това не е по нейна вина. Виждали ли сте майка ѝ?

Таби изсумтя:

– За жалост.

Прехапах здраво устни и потиснах желанието си да изтъкна, че Силвия Хол току-що бе взела изпита за адвокати, след като завърши с отличие университета „Джорджтаун“. Главата ѝ можеше да предложи на света много повече от една надценена прическа.

Но не можех да си позволя да се обаждам. Първо, защото трите Балантайн ме мразеха в червата и използваха

всичко, което кажех, против мен. И второ, защото не можех да говоря в най-буквалния смисъл – лежах свита в ембрионална поза в багажника на колата и се опитвах да дишам колкото може по-бавно, за да не разкрият присъствието ми.

Джипът се плъзгаше край подравнените морави на Потомак. Отвън въздухът бе натезал от уханието на цъфнали цветя. А всичко, което можех да помириша аз, бяха ботушите за езда на Тами. Смесица от тор, сено и поредното конярче, около което си беше обвивала краката тази седмица.

– Стигнахме ли вече? – Реджи млясна с устни и щракна някакво капаче. – Леко се вълнувам, ще знаете. Никога не съм била в къщата на Зак Сун.

– Гледай да снимаш, защото ще ти е първото и последното посещение – изсумтя Таби. – Даже не знам защо ни караш да идваме, мамо. Всички знаят, че Констанс Сун е готова да си извади бъбрека, само и само синът ѝ да се ожени за тази, която тя му избере.

– Закари Сун притежава собствена воля. Ако реши, че иска да вземе някоя от вас за съпруга, никой не може да го спре.

Ако не друго, то поне несекващият оптимизъм на Вира Балантайн будеше у мен възхищение. Таби и Реджи бяха привлекателни кажи-речи колкото хронична диария. Комбинация трепач между скъпа поддръжка и нисък коефициент на интелигентност.

– Освен това... – Вира нагласи радиото на станция за класическа музика, макар че иначе не можеше да посочи разликата между Йо-Йо Ма и детския мюзикъл „Йо Габа Габа!“. – Там ще има и други богати, влиятелни мъже, готови за венчило. Онзи там херцог... Оливър нещо си?

– Фон Бисмарк. – Таби се направи, че повръща. – Тоя е откачен женкар. Сигурно може да ми лепне венерическа болест по въздуха, ако диша близо до мен.

Реджи изсумтя:

– Колко си сладичка, като се правиш, че не те интересува.

– Себе си ли имаш предвид, сестра ми?

– Ако искаш да знаеш, той веднъж ме покани в имението си в Амалфи.

– Тебе и всяка друга жена, стига да мърда. – Таби изцъка с език. – Уау. На твоето място вече щях да избирам дизайнер на сватбените покани.

Обвих по-здраворъце около коленете си и се върнах в мислите си към месеците проучвания. Планът ми беше непробиваем. Влизам. Грабвам онова, което ми принадлежи. Измъквам се незабелязано под прикритието на нощта в дизайнерската рокля, която свих от Реджи. Не ми беше първата схема, в която се замесвах, нямаше да е и последната. Научих се да се боря за оцеляване още от раждането си. От момента, в който онази жена, на която дължах благодарност само за яйцеклетката ѝ, ме бе оставила в кашон на веригата „Костко“ пред татковата врата с бележка: ***Изцяло на твое разположение. Трябваше да ми вдигнеш телефона, задник. Абортът е по-евтин от едно дете. Тами***

По това време татко вече се бил оженил за Вира след кратък и бурен романс. Според Таби Вира карала татко „да се отърве от това нещо“. През цялото ми детство му повтаряше: *Откъде знаеш, че действително е твоя?*, знаейки много добре, че я чувам.

Но аз не се нуждаех от ДНК тест. Майката природа можеше да свидетелства в моя полза. Имах татковите арктическочерни очи. Имах същата златиста коса, която се виеше на едри букли и ограждаше лицата и ушите ни. Същата деликатна костна структура, издължени крайници и дори същата бенка под дясното око.

Вира въздъхна:

– Колко жалко, че Ромео Коста вече не е на пазара.

– Сякаш имахме някакъв шанс с него.

Реджи се прозя.

– Сякаш *сме* искали да имаме шанс с него. Говори се, че бил социопат.

– Вярно ли? – Косата на Таби бе провиснала над облегалката за глава. – Чух, че бил дарил ново родилно крило на болницата „Джон Хопкинс“ веднага щом жена му забременяла.

– Може би защото ще трябва да разширят с булдозер входната врата, за да я натикат вътре, като тръгне да ражда. Козметичката ми разказа, че Далас Коста изяла половината долен блат на триетажната торта по време на вечерята в Белия дом вчера и цялото нещо се срутило върху някакъв петролен магнат.

Изчадие 1 и изчадие 2 за малко не се размазаха от смях по седалките.

– Абе на вас не ви ли мирише на белина? – подуши въздуха Реджи. – Кълна ви се, тия дни навсякъде ми смърди на Фароу. Трябва да я изриташ, мамо. Овонява цялата къща.

– И къде по-конкретно да я сложа? – Вира наду климатика на максимум. – Трябват ни парите от наема, за да оправим всички батаци, които баща ви остави след себе си. Хората вече започнаха да шушукат. Като подписвах лизинговия договор за тази кола, дори не ми мина наум да поискам по-висок клас автомобил. – Тя замълча. – Предполагам, че можем да я наврем в бараката на басейна...

– Не и в бараката. – Таби така се тросна, че цялата кола се разклати. – Ще си правя там втора гардеробна.

Не можех да повярвам, че през следващия час ще ми се наложи да преплувам през море от стотици хора, самовлюбени и повърхностни като доведените ми сестри. Но нямах избор. Закари Сун притежаваше нещо мое.

Нефритеният медальон изобщо не биваше да попада в гигантския замък на семейство Сун. Разбира се, в цялата история си личаха издайническите отпечатъци от алч-

ните пръсти на Вира. След смъртта на татко тя продаде вещите му на търг, за да си финансира капризите, докато вземе парите от застраховката. Зак Сун предложил три пъти повече от следващата най-висока оферта. И сега този разглезен милиардер притежаваше единствения спомен, който имах от татко.

Съвсем скоро това щеше да се промени.

Вира включи мигача и колата зави по чакълеста алея.

– Ето ни тук. Мили боже, погледнете тази опашка. – *Най-после.* Тя прекрати поредната караница между доведените ми сестри и зацъка с език, докато чакаше. – А стига бе. Погледнете охраната какви проверки прави на входа. Малко се изхвърлят, ако ме питате.

Прилепих се колкото можех по-плътнo към задните седалки, и се омотах в черната материя. Покривалото, което си бях ушила, се сливаше идеално с останалата част от багажника. Знаех, че няма да тръгнат да ровят.

– Отвори. – Охранителят потропа по прозореца на багажника. Капакът се отвори мъчително бавно. Яркият лъч на фенерчето прониза плата, който ме обвиваше. После капакът се затръшна. – Чисто. Следващият.

Вира натисна рязко спирачката и колата изскърца. Доведените чудовища се изнизиха от колата и оставиха да я паркира човек от обслужващия персонал. Точно както бях предположила, момчето я закара до едно от най-отдалечените кътчета на огромното имение на алея „Черният принц“. Изчака да мине количката за голф, с която той и колегите му се придвижваха от местата за паркиране към входа, и тръгна на обратно.

Веднага щом светлината на фаровете им изчезна, аз пролазих от багажника до мястото на водача и отворих вратата. Срещу ми проблясваше гневно терариумът на семейство Сун, осветен от край до край с ослепителни светлини, който сякаш ме предизвикваше да се опитам да

проникна нелегално в къщата. Макар да беше на стотина метра разстояние, той хвърляше заплашителна сянка върху окосената морава. Тръгнах на пръсти по осветената от градински лампи пътека към основната къща и приклекнах между редиците луксозни автомобили, когато насреща ми се зададе шофиран от камериер „Лотус Евия“. Реджи щеше да ме убие, щом видеше в какво състояние е роклята ѝ. От студената пот сатенът бе залепнал по кожата ми. А докато клечах в багажника, бях разпрала цепката с няколко сантиметра нагоре.

Друго нещо, което бях разкрила по време на проучванията си: това парти беше официалното откриване на ловния сезон за булка на Закари Сун. Буквално. Не се и съмнявах, че стеклите се потенциални кандидатки са готови да разиграят една срещу друга „Игрите на глада“, докато не остане една-единствена победителка. Ако можеше да се вярва на слуховете в района на Вашингтон, Мериленд и Вирджиния, Закари Сун, решен да удовлетвори изискванията на жадуващата внуци майка, с неохота бил приел да си избере гадже до полунощ.

Те всички бяха по различен начин красиви. Високи и ниски. Заоблени и слаби. С копринени рокли и още по-копринени маниери. Дъщери на милиардери от Сингапур и бивши олигарси от Салвадор. На богаташи от Корея и холивудски продуценти. Но всички тях ги обединяваше едно – искаха да са следващата госпожа Сун.

Наведох глава с надеждата, че ще се слея с тълпата, и се запромъквах между балните рокли и смокингите. Много ме биваше да се правя на невидима – бях усвоила това умение още от детската градина. Най-вече за да се спася от тормоза на Вира и изчадия 1 и 2, които си изкарваха върху мен лошите настроения.

Замъкът се извисяваше над мен с цялото си внуши-

телно великолепие – облицовки от блед френски варовик, имперски колони и изтънчени градини, които можеха да съперничат на тези във Версай. Преглътнах бучката, заседнала в гърлото ми, и се оставих на течението от нетърпеливи тела да ме понесе навътре в къщата. От двете страни на фоайето се извиваха импозантни стълбища. Плъзнах очи по онова от тях, което водеше към крайната ми цел – кабинета на Закари Сун. Костюмирани охранители със склучени пред тялото ръце и слушалки в ушите блокираха подхода.

В ъгъла доведеното ми семейство се смееше твърде шумно на репликата на мъж в дизайнерски костюм. Вира притискаше ордьовър до гърдите си и се опитваше да надвие стената от ботокс в челото си, за да го смръщи. Остаряваше като прясно мляко, оставено в сауна, и характерът ѝ беше също толкова киснат. Трябваше да избегна опасността да ме видят, но не се притеснявах особено. Никой друг от присъстващите не ме познаваше.

Татко бе твърде обикновен простосмъртен, за да се движи сред подобни кръгове. Що се отнася до мен, аз гледах да избягвам всички събития, които изискваха да правя мили очи на богатите от Потомак. Бях убедена, че бракът е загуба на време. Човек трябваше да има само една истинска любов в живота. Себе си. И евентуално кучето си.

Изчаках, докато някакъв човек от персонала забърза нагоре по стълбите, и се залепих зад него. Симфонията от гласове ни преследваше, докато се изкачвахме. За да заблудя охранителите, движех устните си, без да издавам звук, и създавах впечатлението, че двамата разговаряме. Щом завихме зад ъгъла на горната площадка, кривнах към библиотеката, в която се намираще кабинетът. Бях научила наизуст плана на цялото имение. *Благодаря ти, www.zillow.com, за подробната информация за недвижимите имоти в страната!*

След като бе купил имението от предишните собственици – кралски особи от Швейцария, Зак не бе променил почти нищо, освен че бе превърнал подземния гараж в хайтек художествена галерия. Първоначално си мислех, че ще трябва по някакъв начин да проникна в нея. Слава богу, случайно попаднах на корицата на сп. *Wired* от предишния месец. Основната им тема бе вражеското поглъщане на друга фирма, осъществено от Зак. И тогава го забелязах – увековечен за поколенията на лъскавия вътрешен постер, той почти не се виждаше, засенчен от мощта на бездушния поглед на собственика си. Медальонът. Кацнал на една етажерка. Под стъклен похлупак.

Сори, нещастник. Ще останеш с едно произведение на изкуството по-малко.

Разходих се по коридора, като подминавах картини, които вероятно струваха повече от всички притежания на семейство Балантайн. Особено сега, когато Вира и щерките ѝ дърпаха компанията на татко към дълбини, недостижнати дори от „Титаник“. Нямах представа какво бе имал предвид, като раздели собствеността над фирмата за почистване на четири части. Три от новите собственички не бяха работили и един ден през живота си.

Вратата на библиотеката се изпречи пред мен. Стиснах дръжката толкова силно, че кокалчетата ми побеляха, защото очаквах, че няма да помръдне. В продължение на два месеца се бях обучавала как да отключвам различни ключалки с инструментите, скрити в сутiena ми. Но вратата се отвори безшумно и без никакво усилие от моя страна. Полъх от хладен въздух лизна кожата ми и я накара да настръхне. Пристъпих вътре, затворих вратата и опрях гръб на дървената повърхност. Позволих си няколко мига покой, за да се успокои пулсът ми. Не за първи път правех нещо, което можеше да ме прати в затвора. Но за първи път се канех да оберa един от най-могъщите мъже в света.

Не се отплеснах да се възхищавам на кабинета на Зак Сун, въпреки че никога не бях стъпвала в толкова екстравагантно помещение. Медальонът ме привличаше като фар в нощта. Беше в същата стъклена кутия, която бях видяла на снимката в сп. *Wired*, непосредствено до идентичното му копие. Един за „нея“ и един за „него“.

Това изглежда справедливо. Единият е негов, а другият – мой.

Нямаше опасност да се объркам кой кой е. Медальонът на татко имаше един недостатък, който го отличаваше. Като дете бях решила да подстрижа пискюлите. Нишките им бяха два-три сантиметра по-къси.

Стрелнах се покрай бюрото и изобщо не обърнах внимание на документите, които се разпиляха по килима, подети от въздушната вълна. Най-последно – най-последно – пръстите ми целунаха дебелото стъкло, което покриваше медальона на татко.

– Извинявай, че се забавих толкова. – Сълзите парнаха очите ми. – Заклучил те е в златна клетка. Не се бой. Ще те измъкна оттук.

След смъртта на баща ми държах любимия му медальон на нощното си шкафче и го прегръщах, когато се будех посред нощ от тъга. Преди Вира да го продаде, можех да доловя полъх от миризмата на татко, пропита в изящните възли. Бях сигурна, че студеното излъчване на Зак Сун я е прогонило.

Ще си го взема обратно, тате. Ще видиш.

Повдигнах разпарцалосаните краища на бледосинята си рокля и откачих портативния уред за рязане на стъкло, който висеше на ластика на бикините ми. Острието щракна, когато замахнах и го забих в края на стъкления похлупак. Ударите на сърцето ми бумтяха оглушително в главата ми. Започнах да очертавам кръг около малката закопчалка.

И тогава го чух. Беше изречено достатъчно силно, за да надмогне шума в ушите ми.

– Какво си въобразявате, че правите?

Мамка му.